

Al een paar maanden nu drijven wij, de studenten en de rest van de wereld, zij aan zij raendsnel mee op gladde kano's in een rivier die bergafwaarts gaat. Tegen die stroom opgaan is haast onmogelijk, en al wie toch een poging waagt wordt ofwel schuin aangekeken of verdrinkt. Het lijkt alsof we die stroomrichting niet kunnen veranderen—maar dat is niet waar. De geschiedenis leert ons dat zulke dingen wel degelijk kunnen en ook gebeuren. Daarom vraag ik nu aan u: steek uw peddel in de modderige bodem van de rivier en worstel om terug zelf uw richting te bepalen in plaats van u te laten meevoeren op de rivier. Het geeft niet als er mensen tegen u botsen. Het kan even vervelend zijn, maar ook dat gaat weer over. Neem de tijd om na te denken, diep en lang, en laat uw woede en angst naar boven komen.

Die stroomrichting, dat is de wereld waarin we nu leven: waaronder de corona-maatregelen waar we ons dienen aan te houden. Geen zorgen, ik wil niet verdrinken en ik wil ook niet dat iemand anders verdrinkt. De stroming is er voor een reden, en diep vanbinnen is die reden goed. Ik heb ook de beelden in de ziekenhuizen gezien, de horrorverhalen gehoord over duizenden zieken en één beademingstoestel, over geliefden die wegglijden zonder afscheid. Ik ken ook de angst die we vandaag bijna allemaal hebben, de algemene angst rond corona. Maar de angst die bij mij vandaag het meeste zorgen baart, is de angst voor het scherm.

Online lessen, online jeugdbeweging, online praten, online alles. *We kunnen niet anders*. Ik snap die redenering—maar, eerlijk, hoe vaak moeten rampen in de geschiedenis niet begonnen zijn met een gemeenschap die zichzelf voorhoudt dat het 'nu eenmaal niet anders kan'? Het is steeds dat moment waarop alles mis lijkt te gaan. Het maakt me kwaad hoe blij iedereen lijkt te zijn op de online kermis, hoe iedereen luid in koor roept hoe geweldig al die mooie alternatieven zijn—hoe al die tijdelijke noodoplossingen opeens iets angstaanjagend blijvends krijgen.

Zal alles wel voorbij zijn wanneer het voorbij is? Wat als we ophouden te vechten voor het echte leven in de buitenlucht? Wat als we, als deze ramp voorbij is, blij zijn dat we een online wereld gevonden hebben en op dat spoor blijven, *voor de zekerheid*? Wat als we blijven meedrijven op een stroom waarvan we vergeten zijn waarom hij er is en waar hij vandaan komt?

De enige manier om deze (*no pun intended*) bubbel te doorprikken is nú iets doen, voordat het te laat is en iedereen in slaap valt in de kano. We kunnen misschien niets veranderen aan het feit dat

online dingen nu de bovenhand krijgen, maar we moeten steeds blijven onthouden dat het een noodoplossing is en dat moet blijven. Wij, de studenten, degenen die braaf in de Zoommeeting zitten en virtuele handen omhoogsteken en blijven doorwerken voor een scherm totdat we er dood bij neervallen; wij, de jeugd van tegenwoordig, de nieuwe generatie, de rebellen die het gewend zijn zo braaf in de pas lopen; wij moeten nu durven denken. Wij moeten onthouden dat online leven geen leven is. Wij moeten onze peddels in de grond steken en onze eigen stroming bepalen.